

Совршената замена
Грир Хендрикс и Сара Пеканен

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...
ИЗДАВАЧКА КУЌА САКАМ КНИГИ
www.sakamknigi.mk

На светот има толку многу книги, а толку малку време...

Строго избрани одлични наслови за сите кои сакаат книги со уникатни приказни достојни за нивното време...

Наслов на оригиналот

THE WIFE BETWEEN US

© 2018, Грир Хендрикс и Сара Пеканен

Copyright © за македонското издание

Издавачка куќа Сакам книги, 2018 во договор со St. Martin's Press.

Издавач Издавачка куќа Сакам Книги

Преведувач Ивана Спасев

Лектор Марија Иванова

Главен уредник Ивана Спасев

Компјутерска обработка Деана Николовска

Дизајн на корица Диме Спасев

Печатење Графостил - Скопје, 2018

Тираж 1000 примероци

Сите права за книгата се задржани. Ниту еден дел од ова издание не смее да биде препечатувач, копиран или објавуван во која било форма или на кој било начин во електронските или печатените медиуми, без согласност од издавачот.

Совршената замена

Грир Хендрикс и Сара Пеканен

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

Од Грир:

За Џон, Пејџ и Алекс, со љубов и благодарност.

Од Сара:

За оние кои ме охрабрија да ја напишам оваа
книга.

ПРВ ДЕЛ

ПРОЛОГ

Таа брзо чекори по тротоарот, нејзината руса коса потскокнува на нејзините раменици, образите ѝ се вцрвени, има спортска торба во едната рака.

Кога стигнува до нејзината зграда, ја става раката во чантата и ги вади клучевите. Улицата е гласна и полна, поминуваат жолти такси возила, пешаци се враќаат од работа, луѓе влегуваат во маркетот на аголот. Но мојот поглед не се одлепува од неа.

Застанува пред вратата и накратко погледнува преку рамо.

Имам чувство дека низ мене поминува електрична струја. Се прашувам дали го чувствува моето зјапање. Тоа се нарекува детекција на поглед - нашата способност да почувствуваме кога нè набљудува некој. Еден цел систем од човечкиот мозок е посветен на ова генетско наследство од нашите предци, кои се потпирале на оваа способност за да не станат животински плен во некој момент. Јас и самата го имам усовершено ова кај себе, наелектризираноста на кожата кога главата инстинктивно ми се крева за да видам кој ме гледа.

Од прва рака научив која може да биде опасноста ако се игнорира тоа предупредување.

Но таа само се врти во спротивниот правец, а потоа ја отвора вратата и влегува внатре, без да погледне накај мене.

Нема поим што ѝ направив.

Не е свесна за штетата што ѝ ја нанесов; уништувањето што ќе следи.

За оваа прекрасна млада жена со срцевидно лице и бујно тело - жената за која ме остави маж ми, Ричард - јас сум невидлива како гулабот на тротоарот до мене.

Таа нема поим што ќе ѝ се случи ако продолжи вака. Нема поим.

Прва глава

Нели не знаеше што ја разбуди. Но кога ги отвори очите, една жена во бела, чипкана венчаница стоеше покрај нејзиниот кревет и ја гледаше.

Грлото на Нели се стегна толку многу што не можеше ни да вресне и скокна по бејзбол палката што беше потпрена на масичката до креветот. Тогаш очите ѝ се прилагодија на слабата сива утринска светлина и нејзиното срцебиење се смири.

Напнато се насмеа кога сфати дека беше безбедна. Илузијата беше само нејзината венчаница, во пластична вреќа, закачена на вратата од плакарот, каде што ја имаше оставено вчера откако ја зеде од бутикот за невести. Целата беше наполнета со туткана хартија однатре за да ја задржи формата. Нели клапна на перницата. Кога ѝ се смири дишењето, погледна во сините бројки на будилникот до креветот. Пак беше премногу рано.

Ги истегна рацете над главата и посегна со левата да го исклучи алармот пред да грмне, а дијамантскиот веренички прстен што ѝ го имаше дадено Ричард беше тежок и чуден на нејзиниот прст.

Дури и како дете, Нели никогаш не заспиваше лесно. Мајка ѝ немаше трпение за долги вечерни ритуали пред спиење, но татко ѝ нежно ја галеше по грбот и ѝ пишуваше цели реченици на материјалот на ноќницата. *Те сакам* или *Tu si en ten posebna*, ќе напишеше, и таа пробуваше да ја погоди пораката. Другпат црташе форми, кругови, ѕвезди и триаголници - барем додека нејзините родители не се разведоа и тој се

отсели кога таа имаше девет години. Потоа лежеше сама во нејзиниот кревет под розовата прекривка на риги и зјапаше во дамката од влага на нејзиниот таван.

Кога конечно ќе заспиеше, обично спиеше добри седум или осум часа - толку длабоко и цврсто што мајка ѝ понекогаш мораше да ја дрма за да ја разбуди.

Но по една октомвриска ноќ кога беше четврта година на факултет, тоа одеднаш се смени.

Нејзината несоница нагло се влоши и спиењето ѝ стана нарушено од живи соништа и нагли будења. Еднаш, се симна долу да појадува во куќата на нејзиното сестринство и една од сестрите во Чи Омега ѝ кажа дека врескала нешто неразбирливо. Нели се имаше обидено да направи да звучи како да не било ништо страшно: „Под стрес сум за финалните испити. Слушнав дека тој по Психологија бил убиствено тежок“. Потоа стана од масата за да си земе кафе.

Отпосле наоѓаше сили да ја посетува советничката на факултет, но и покрај нежното успокојување на жената, Нели не можеше да зборува за таа топла рана есенска ноќ што почна со шишиња текила и смеа, а заврши со полициски сирени и ужас. Нели се имаше видено со психологот двапати, но ја откажа третата средба и никогаш веќе не отиде.

Нели му имаше кажано на Ричард неколку детали откако по којзнае кој пат скокна од истиот кошмар и ги почувствува неговите раце како се затегаат околу неа. Неговиот длабок глас ѝ прошепоте на уво, „Јас сум тука, бејб. Безбедна си со мене“. Испреплетена така со него, чувствуваше некоја сигурност за која копнееше цел живот, уште пред инцидентот. Со Ричард покрај неа, Нели конечно можеше да се препушти повторно на ранливоста што доаѓаше со длабокиот сон. Се чувствуваше како конечно да се стабилизираше нестабилната земја под нејзините нозе.

Но синоќа, Нели беше сама во нејзиниот стар стан на приземје. Ричард беше службено во Чикаго, а нејзината најдобра другарка и цимерка, Саманта, имаше преспано кај нејзиниот најнов дечко. Звучите на Њујорк навлегуваа низ сидовите: свирење на сирени,

повремено викање, лаење на кучиња... И покрај тоа што во нејзината населба имаше пониска стапка на криминал, на прозорците имаше челични решетки, а на вратата три брави, сосе најдебелата што ја имаше ставено таа веднаш штом се всели. И покрај сè, ѝ требаше една чаша вино за да може да заспие.

Нели ги протри очите и полека стана од креветот. Ја облече памучната наметка и повторно погледна во нејзината венчаница, прашувајќи се дали требаше да проба да направи место во нејзиниот мал плакар за да ја собере. Но долниот дел од фустанот беше страшно голем и раскошен. Во бутикот за невести, покрај другите големи, бели блескави фустани, изгледаше елегантно и едноставно, но сега покрај нејзините други обични алишта и евтината полица од Икеа во нејзината преполна спална соба, страшно многу личеше на фустан на некоја принцеза на Дизни.

Но сега беше предоцна да го менува. Свадбата брзо се приближуваше и секој детаљ беше договорен, дури и фигурите за врвот на тортата - русокоса невеста и убав младоженец, фатени во совршен момент.

„Човече, дури и личат на вас двајца“, имаше речено Саманта кога Нели ѝ ја покажа сликата од староремските порцелански фигури. Тие им припаѓале на родителите на Ричард и тој ги имаше земено од подрумот на неговиот стан веднаш штом ја побара за жена. Сем го имаше збрчкано носот сомничаво. „Си помислуваш ли некогаш дека е премногу добро за да биде реално?“

Ричард имаше триесет и шест, беше девет години постар од Нели, и беше успешен менаџер на хец фонд. Имаше мускулесто тело на атлетичар и лесна насмевка што ги ублажуваше неговите интензивни темно сини очи.

За првиот состанок ја имаше однесено во француски ресторан и искусно дискутираше за вина со со-мелиерот. За вториот, една снежна сабота, ѝ имаше речено да се облече топло и се имаше појавено со две дреч зелени пластични санки. „Го знам најдоброто брдо за санкање во Централ Парк“, ѝ имаше речено.

Носеше избледени фармерки и во нив изгледаше подеднакво добро како и во неговите дизајнерски костуми.

Нели не се шегуваше кога ѝ одговори на Сем на прашањето со, „Само секој Божји ден“.

Нели се просевна кога тргна кон минијатурната кујна, линолеумот беше студен под нејзините боси нозе. Го запали светлото и забележа дека Сем - повторно - имаше направено хаос со медот кога ставала во чајот. Златната течност се имаше разлеано по теглата и една бубашваба се бореше во лепливата бара. И по години живеење во Менхетен, уште ѝ се гадеше од глетката. Нели грабна еден од валканите филцани на Сем од лавабото и ја зароби бубашвабата под него. *Нека се расправа таа со ова*, си помисли. Додека го чекаше кафето, го отвори лаптопот и почна да проверува мејлови; купон од Гап, па мајка ѝ - која очигледно беше станата вегетаријанка - ја прашуваше дали ќе има вегетаријанска порција на свадбата и известување дека требаше да ја плати сметката за кредитната картичка.

Нели го стави кафето во една шолја со срциња и натпис *Најдобрата учителка на светот* - таа и Саманта, која исто така работеше во градинката Скаличка, имаа по пет-шест речиси идентични шолји во шкафчињата - и благодарно пивна. Денес имаше закажано десет посебни средби со родители на деца од нејзината група на тригодишни дечиња. Без кофеин беше во опасност да засpie во „тивкиот агол“, а денес мораше да биде во топ форма. Први беа Портерови, кои неодамна креваа прашина зошто не култивирала креативност кај децата со стилот на Спајк Џонс.

Знаеше дека Портерови ќе ѝ недостигаат само малку помалку од бубашвабите кога ќе се всели со Ричард. Погледна во филцанот на Саманта, ја обзеде вина, па зеде едно марамче и ја собра бубачката, ја фрли во тоалетната шолја.

Нејзиниот мобилен телефон засвоне додека го пушташе тушот. Се замота во пешкир и отрча во спалната да ја земе чантата. Но нејзиниот телефон не беше таму; Нели цел живот забораваше каде го оставила.

Најпосле го најде во стутканиот јорган на креветот.
„Ало?“

Немаше одговор.

На екранот пишуваше ПРИКРИЕН БРОЈ. Некоја секунда подоцна, се појави известување за говорна порака. Притисна едно копче да ја преслуша, но се слушаше само слаб, ритмички звук. Дишење.

Телемаркетер, си рече кога го фрли телефонот на креветот. Ништо страшно. Претеруваше, како што имаше обичај понекогаш. Едноставно ѝ беше дојдено премногу од сè. На крајот на краиштата, во следните неколку недели требаше да си го спакува целиот стан, да се пресели кај Ричард и да држи бидермаер од бели рози додека чекори кон нејзиниот нов живот. Промените ги вознемируваа сите луѓе, а таа се справуваше со многу одеднаш.

Но како и да е, ова беше трет повик за три недели.

Погледна кон влезната врата. Челичното резе беше заклучено.

Се упати кон тоалетот, а потоа се врати и го зеде мобилниот за да ѝ биде блиску. Го стави на работ од лавабото, ја заклучи вратата и го тргна пешкирот пред да влезе во туш кабината. Потскокна од премногу ладниот млаз вода, а потоа ја прилагоди температурата и си ги протри надлактиците со рацете.

Малиот простор се исполни со пареа и ѝ дозволи на водата да ги олабави јазлите во нејзините раменици и грб. Планираше да го смени презимето по свадбата. Можеби можеше да го смени и телефонскиот број.

Облече еден памучен фустан и ставаше маскара на русите трепки - се шминкаше за на работа само кога имаше средби со родители - кога ѝ завибрира мобилниот телефон и звукот беше некако гласен во порцеланскиот мијалник. Потскокна и се измачка со маскарата, направи една црна линија во близина на веѓата.

Кога погледна надолу, ја прочита пораката од Ричард.

*Не можам да дочекам да те видам вечер, пре-
красна. Ги бројам минутите. Те сакам.*

Додека гледаше во зборовите на нејзиниот вереник, конечно издиша од олеснување и имаше чувство дека го држела здивот во градите цело утро. *И јас те сакам тебе*, му пиша.

Вечер планираше да му каже за телефонските повици. Знаеше дека Ричард ќе ѝ стави една чаша вино и ќе ги крене нејзините нозе во неговиот skut додека разговараа. Можеби тој можеше да најде начин да го открие прикриениот број. Таа се подготви, а потоа си ја зеде тешката чанта и излезе на слабото пролетно сонце.

Втора глава

Ме буди пиштењето на чајникот на тетка ми Шарлот. Слаба сончева светлина се пробива низ процепите меѓу ролетните и прави бледи линии на моето тело додека лежам склопчена во положба на фетус. Како може веќе да е утро? По месеци спиење сама во единечен кревет - не брачниот што порано го делев со Ричард - сè уште спијам само на левата страна. Чаршавите покрај мене се ладни. Правам место за дух.

Утрата се најлошото време за мене затоа што накратко, мозокот не ми е бистар. Тој одмор е страшно злобен. Се туткам под јорганот, чувствувајќи се како неговата тежина да ме прикleshтува таму.

Ричард сега веројатно е со мојата убава млада замена, неговите речиси тегет сини очи фиксирани на неа додека врвовите од неговите прсти ја следат облината на нејзиниот образ. Понекогаш речиси можам да го чујам како ѝ ги кажува слатките работи што порано ми ги шепотеше мене.

Те обожувам. Не си свесна колку ќе те усреќам. Ти си мојот свет.

Срцето ми чука силно како чекан, секое отчукување е речиси болно. Диши длабоко, се потсетувам. Не ми успева. Никогаш не ми успева.

Кога ја гледам жената за која ме остави Ричард, секогаш се фокусирам на тоа колку е нежна и невина. Колку личи на мене на почетокот кога се запознавме со Ричард, кога ми го опфаќаше лицето со двете раце, нежно како да е некој нежен цвет што би можел да го оштети или повреди.

Дури и во тие рани месеци, понекогаш ми изгледаше како сè да одеше - како *тој* да се водеше по некое сценарио. Но не ми беше важно. Ричард беше грижлив, харизматичен и успешен. Речиси веднаш се вљубив во него. И никогаш не се сомневав дека и тој ме сакаше мене.

Но сега дефинитивно заврши со мене. Се отселив од нашата четириособна колонијална куќа со врати со сводови и раскошен зелен тревник. Три од тие спални соби останаа празни во текот на целиот наш брак, но чистачката сепак ги чистеше секоја недела. Јас секогаш наоѓав изговор да ја напуштам куќата кога таа ги отвораше тие врати.

Пиштењето на сирена на амбулантно возило дваесет ката подолу најпосле ме принудува да станам од креветот. Се туширам, па ја фенирам косата, забележувајќи дека ми подникнале корените. Вадам една кутија кафена боја со нијанса на карамела од под лавабото за да не заборавам вечер да ги поминам малку. Завршија времињата кога плаќав - не, кога Ричард плаќаше - по стотици долари за фризура и бојадисување.

Го отворам антиквитетното орманче од црешово дрво што тетка ми Шарлот го купи од пазарот и самата го реставрираше. Порано имав плакар просторија што беше поголем од собата каде што стојам сега. Полици и редици фустани организирани по боја и годишното време кога може да се носат. Купчиња дизајнерски фармерки во различни нијанси и со различна мекост на тексасот. Виножито од кашмир на цел еден сид.

Тие предмети никогаш не ми значеа многу. Обично носев хеланки и удобен џемпер. Се пресоблекував во нешто поелегантно малку пред да си дојде Ричард дома.

Но сега сум благодарна што си зедев неколку куфери со моите поубави алишта кога Ричард побара да си одам од нашата куќа во Вестчестер. Како продавачка во Сакс на третиот кат каде што се наоѓа дизајнерската облека, зависам од провизиите, па затоа ми е клучно да изгледам претставително и добро.

Зјапам во фустаните наредени во орманот со речиси војничка прецизност и одбирам еден бледо син на Шанел. Едно од копчињата со логото на брендот е малку оштетено и виси малку полабаво од последниот пат кога го носев, ми се чини пред цела вечност. Не ми треба вага да ме информира дека премногу сум ослабена; со метар шеесет и седум сантиметри морам да ги теснам дури и моите фустанни број 36.

Влегувам во кујната каде што тетка ми Шарлот јаде грчки јогурт со свежи боровинки и ја бакнувам; кожата на нејзиниот образ е мека и нежна како бебешка пудра.

„Ванеса. Добро ли спиеше?“

„Да“, лажам.

Боса стои покрај работната маса и со очилата за читање гледа во списокот за пазарење што го пишува на задната страна на еден коверт додека истовремено појадува. За тетка ми Шарлот, движењето е клучот на емоционалното здравје. Таа секогаш ме тера да ѝ се придружам на прошетка низ Сохо или на некое уметничко предавање или на филм во центарот Линколн... но јас веќе знам дека ни една активност не ми помага. На крајот на краиштата, опсесивните мисли може да те следат секаде.

Грицкам едно парче тостиран леб од цели зрна и ставам едно јаболко и едно протеинско чоколатце за ручек во чантата. Гледам дека на тетка ми Шарлот ѝ олесни што најдов работа, и не само затоа што изгледам како конечно да ми е подобро. Ѓ го нарушив животниот стил; таа обично ги поминува утрата во дополнителната спална соба што ѝ служи како уметничко студио, каде што слика со раскошни бои и создава прекрасни светови кои се многу поубави од оној каде што живееме ние. Но знам дека никогаш нема да се пожали. Кога бев малечка и на мајка ми ѝ требаше еден од нејзините „денови за себе“, ѝ се јавував на тетка ми Шарлот, постарата сестра на мајка ми. Доволно беше само да ги прошепотам зборовите: „Таа повторно се одмара“ и тетка ми се појавуваше кај нас со мала патна торба, посегнуваше по мене со рацете извалкани со бои и ме стегаше во прегратка што

мирисаше на лаванда. Со оглед на тоа дека таа немаше свои деца, ја имаше флексибилноста сама да си го планира животот. На моја огромна среќа, секогаш ме ставаше мене во центарот на тој нејзин живот, кога и да ми беше најпотребна.

„Јаболки... круши...“ мрмори додека запишува на списокот. Нејзината сива коса е собрана во разбушавена пунџа, а кобалтно сината стаклена чинија од која јаде овошна салата со житарки со мала сребрена лажичка изгледа како инспирација за сликање мртва природа. Нејзиниот трособен стан е просторен затоа што тетка ми Шарлот и тетин ми Бо, кој умре пред многу години, го купиле пред цените во оваа населба да скокнат до плафон. Но и покрај тоа што е класичен стан, потсетува на стара куќа на фарма. Дрвениот под е малку накривен и крцка, и секоја соба е бојадисана во различна боја - путер жолта, сафирно сина, нане зелена.

„Пак собирајќа вечерва?“ прашувам и таа кима.

Откако живеам со неа, постојано наоѓам група студенти како уметнички критичари собрани во нејзината дневна соба. „Дозволи јас да купам вино на враќање дома“, нудам. Многу ми е важно тетка Шарлот да не ме гледа како товар. Таа е сè што имам.

Го мешам кафето и се прашувам дали Ричард ѝ прави кафе на неговата нова љубов и ѝ го носи во кревет, каде што таа е поспана и топла под мекиот јорган што претходно го делевме ние двајца. Ги гледам нејзините усни како се свиваат во насмевка кога го крева јорганот за тој да легне до неа. Јас и Ричард често водевме љубов наутро.

„Без разлика што ќе се случува во текот на денот, барем знаеме дека сме го имале ова“, велеше тој.

Ми се грчи желудникот и го оставам тостот. Погледнувам во мојот часовник *Cartier Tank*, подарок од Ричард за нашата петгодишнина од брак и го допирам мазното злато со прстот.

Уште го чувствувам како ми ја крева раката за да го стави на мојот зглоб. Понекогаш сум сигурна дека го чувствувам неговиот мирис на моите алишта - иако сите се многупати испрани досега - цитрусната нота

на шампонот со кој се бањаше. Имам чувство дека секогаш е поврзан со мене иако истовремено ми бега како сенка.

„Мислам дека ќе биде добро за тебе да ни се придружиш вечерва“.

Ми треба еден момент да се реориентирам. „Можеби“, вела иако знам дека нема. Погледот на тетка Шарлот е мек; мора да знае дека мислам на Ричард. Но таа никогаш не потпрашува за вистинската приказна за нашиот брак. Мисли дека тој ми го фрлил меракот затоа што бев млада, а потоа ме отфрлил како што имаат направено многу мажи на светот. Таа мисли дека јас сум жртва; само уште една жена казнета поради приближувањето на средовечноста.

Знам дека би го снимало сочувството од нејзиното лице кога би ја знаела мојата улога во нашето распаѓање.

„Морам да одам“, вела. „Ама пиши ми порака ако ти треба нешто друго од продавница“.

Работата како продавачка ја најдов пред само месец дена, а веќе добив две опомени за доцнењето. Морам да најдам начин да си го регулирам спиенјето; апчињата што ми ги препиша докторот ме прават гроги наутро. А не сум работела скоро цела декада. Ако ја изгубам оваа работа, кој друг ќе ме вработи?

Ја префрлам тешката чанта преку рамо, а моите беспрекорно сочувани чевли на Џими Чу сиркаат однатре кога се наведнувам да ги врзам излитените Најк патики и ги ставам слушалките во ушите. Слушам предавања по психологија додека ги поминувам педесетте блока до Сакс; слушањето за компулсиите на другите луѓе понекогаш ме оддалечува од моите.

Слабото сонце што ме поздрави кога се разбудив ме прелажа да си помислам дека е топло надвор. Се згрчувам целата кога остриот пролетен ветар почнува да ме шамара, а потоа тргнувам кон центарот на Менхетен.

Мојата прва муштерика е банкарка која ми се претставува како Ненси.

Ми објаснува дека нејзината работа била премногу напорна, но утрово неочекувано ѝ откажале некој состанок. Ситна е, со крупни очи и кратка коса; нејзиното момчешко тело ја прави вистински предизвик за мене како асистент за купување облека. Мило ми е за дистракцијата.

„Морам да се облекувам на начин што ќе прави да изгледам моќно затоа што инаку нема да ме сфатат сериозно“, вели таа. „Мислам, погледни ме. Сè уште ми бараат лична карта по барови!“

Забележувам дека ноктите ѝ се изгризани до корен. Кога забележува каде гледам, набрзина ги става рацете во џебовите на самото. Се прашувам колку долго ќе издржи на нејзиното работно место. Можеби ќе најде друга работа пред оваа бранша да ѝ го убие духот.

Суптилно ја оддалечувам од едни сиви панталони што ги мерка и посегнувам по едно тесно здолниште со свилена кошула. „Можеби нешто посветло?“ предлагам.

Додека шетаме по катот, зборува за некоја велосипедска трка во која сака да учествува следниот месец иако не тренирала за да се подготви и состанокот на слепо што сакала да ѝ го договори некоја колешка. Јас вадам алишта и крадешкум ја погледнувам за подобро да ја оценам нејзината форма и бојата на кожата.

Тогаш забележувам еден прекрасен црно-бел цветен, плетен фустан на Александар МекКвин и се вкопувам во место. Ја кревам раката и нежно го галам материјалот, а срцебиенето ми се забрзува.

„Убав е“, вели Ненси.

Ги затворам очите и се присетувам на вечерта кога носев речиси идентичен фустан.

Ричард доаѓа дома со голема бела кутија врзана со црвена панделка. „Носи го вечер“, вели додека глумам модел пред него. „Прекрасно изгледаш“. Потоа пиеме шампањ на галата и се смееме со неговите колеги. Неговата рака стои на долниот дел од мојот грб. „Батали ја вечерата“, ми шепоти на уво. „Ајде да си одиме дома“.

„Добра ли си?“ прашува Ненси.

„Да“, одговарам, но грлото ми се стега околу зборот.
„Овој фустан не е соодветен за тебе“.

Ненси изгледа изненадено и сфаќам дека моите зборови звучеа преостро.

„Овој“. Посегнувам по еден класичен, црвен. Тргувам кон гардеробите, облеките се тешки во моите раце. „Мислам дека имаме доволно за почеток“.

Ги закачувам алиштата на закачалките и размислувам по кој редослед да одиме за да купи што е можно повеќе. На крајот, Ненси одбира едно сако, два фустани - вклучувајќи го и црвениот - и еден тегет костим. Ѐ кажувам на Ненси дека ќе одам да ѝ го наплатам одбраното и ја оставам со една од нашите кројачки за да ѝ земе мерка за стеснување на костимот.

Но наместо да се упатам кон касите, мене ме влече црно белиот фустан. Има три исти на закачалките. Ги земам сите во раце и ги носам во просторијата каде што стојат резервите, ги кријам зад еден ред оштетени алишта.

Се враќам со кредитната картичка на Ненси додека таа да се облече.

„Фала ти“, ми вели. „Никогаш немаше да ги одберам овие сама, но сега сум возбудена што ќе ги носам“.

Ова е делот од мојата работа во кој навистина уживам - сакам да правам моите муштерии да се чувствуваат добро. Пробувањето алишта и трошењето пари ги тера повеќето жени да се преиспитуваат: *Дебела ли сум? Го заслужувам ли ова? Во мој стил ли е?* Многу добро ми се познати овие сомнежи затоа што многупати сум била од внатрешната страна на гардеробите, обидувајќи се да сфатам која треба да бидам.

Ѐ ги подавам кесите на Ненси и за момент се запрашувам дали тетка Шарлот е во право. Можеби ако продолжам да се движам напред мојот мозок по некое време ќе нема друг избор, освен да го следи моето тело.

Откако Ненси заминува, им поаѓам на уште неколку муштерии, а потоа одам кон гардеробите за да

ги вратам на место алиштата што не ги купил никој. Додека ги закачувам на закачалките, слушам две жени како си разговараат во соседни гардероби.

„Ух, фустанов е ужасен. А колку сум подуена... знаев дека онаа келнерката лажеше кога рече дека соја сосот е со многу малку содиум“.

Веднаш го препознавам јужњачкиот акцент: Хилари Сирлс, жена на Џорџ Сирлс, еден од колегите на Ричард. Јас и Хилари сме биле на многу вечери и службени настани заедно во текот на годините. Сум ги слушала нејзините мислења за толку многу работи што не можам да поднесам да ја слушам и денес.

„Јуху! Има ли продавачки овде? Ни требаат други броеви“, извикува глас.

Вратата од гардеробата се отвора и излегува една жена. Толку многу личи на Хилари со истите црвени локни што мора да ѝ е сестра. „Госпоѓице. Може ли да ни помогнете? Нашата друга продавачка изгледа исчезна“.

Пред да успеам да одговорам го гледам навредливиот портокалов фустан како лета преку вратата на гардеробата. „Има ли 42 од ова?“

Ако Хилари потроши 3100 долари на дизајнерски фустан, тогаш провизијата ќе вреди за да ги истрпам прашањата што ќе ми ги поставува.

„Дозволете ми да проверам“, одговарам. „Но овој бренд е еден од најбескомпромисните, без разлика што сте јаделе за ручек... Можам да ви донесам и 44 во случај да е тесен“.

„Твојот глас ми звучи многу познато“. Хилари сирка со главата криејќи го нејзиното тело подуено од содиум зад вратата. Оеднаш писка и едвај се воздржувам да не побегнам кога зјапнува во мене. „Што правиш ти тука?“

„Хил, со кого зборуваш?“ се вклучува сестра ѝ.

„Ванеса е стара пријателка. Мажена е за... ух, беше мажена за еден од партнерите на Џорџ. Чекај само малку, девојко! Да натнам нешто“. Кога излегува, ме гуши во прегратка со нејзиниот тежок цветен парфем.

„Различно изгледаш. Што е сменето?“ Ги става рацете на колковите и давам сè од себе да го издржам нејзиното инспекторско набљудување. „Како прво, колку си ослабела, вештерко една. Тебе сигурно нема да ти биде проблем да го облечеш портокаловиот фустан. Па, овде ли работиш сега?“

„Да. Мило ми е што те гле...“

Никогаш во животот не ми било толку мило што ме прекинува мобилен телефон. „Ало“, вели Хилари. „Што? Температура? Сигурна ли си? Ти текнува на минатиот пат кога те прелажа... добро, добро. Доаѓам веднаш“. Се врти кон сестра ѝ. „Медицинската сестра од училиштето. Мисли дека Медисон е болна. Сериозно, доволно е да шмркне дете за да го испратат дома“.

Повторно ме гушка и нејзината дијамантска обетка ми го гребе образот. „Ајде да договориме некој ручек и да се видиме како што треба. Јави ми се!“

Кога Хилари и сестра ѝ тргнуваат кон ескалаторот, забележувам една платинумска алка на столчето во гардеробата. Ја земам и брзам да ја стигнам Хилари. Штотуку ја отворам устата да го извикам нејзиното име кога нејзиниот глас допира до мене. „Кутрата“, ѝ вели таа на сестра ѝ и го слушам сожалувањето во нејзиниот тон. „Тој ја доби куќата, колите, сè...“

„Сериозно? Таа немаше добар адвокат?“

„Таа се претвори во подвижна катастрофа“. Хилари слегнува со рамениците.

Се чувствувам како да сум се треснала во невидлив сид.

Застанувам и ги гледам како се оддалечуваат. Кога се симнуваат по ескалаторот, се враќам назад да ги расчиштам алиштата што ги оставија. Но прво си ја ставам платинумската алка на раката.

Баш пред да ни заврши бракот, јас и Ричард органиравме забава дома. Тоа беше последниот пат кога ја видов Хилари. Вечерта почна со стресови кога луѓето од фирмата за кетеринг и нивните келнери не успеаја да се појават на време.

Ричард беше нервозен - од нив, од мене што не сум ги договорила саат време порано, од целата ситуација - но храбро застана зад еден импровизиран шанк во нашата дневна соба, мешајќи мартини и џин тоници и зафрлајќи ја главата наназад додека се смееше на глас кога еден од неговите партнери му даде бакшиш дваесет долари. Јас кружев меѓу гостите, извинувајќи се за несоодветната пита кашкавал и триаголничкињата чедар што ги имав послужено, и ветувајќи им дека наскоро ќе пристигне вистинската храна.

„Мила? Може ли да донесеш неколку шишиња *Ravenau* 'оѓ од визбата?“ викна Ричард од другиот крај на просторијата. „Нарачав една гајба минатата недела. На средната полица во винскиот фрижидер“.

Се вкочанив, чувствувајќи дека сите очи беа впелени во мене. Хилари беше кај шанкот. Веројатно таа го имаше нарачано старото вино; ѝ беше омилено.

Се сеќавам дека како во забавена снимка тргнав кон подрумот, одложувајќи го моментот кога ќе треба да му го кажам на Ричард, пред сите негови пријатели и соработници, тоа што јас веќе го знаев: немаше *Ravenau* во нашата визба.

Го поминувам следниот час работејќи со една баба на која ѝ треба нова гардероба за крштевката на внуката што ќе ја крстат по неа и бирајќи гардероба за жена која ќе оди на патување во Алјаска. Телото ми е како жив песок; искрата надеж што ја почувствував откако ѝ помогнав на Ненси веќе е изгасната.

Овој пат ја здогледувам Хилари пред да ја слушнам.

Ми приоѓа додека закачувам едно здолниште на закачалка. „Ванеса!“ извикува. „Многу ми е мило што уште си тука. Те молам кажи ми дека најде...“ Ја прекинува реченицата кога нејзиниот поглед се вперува во мојот зглоб.

Набрзина ја вадам бразлетната. „Јас не... јас... ми беше страв да ја оставам во корпата за изгубени и најдени предмети... претпоставував дека ќе се вратиш по неа или ќе ти се јавев“.

Сенката од нејзините очи се расчистува. Таа ми верува. Или барем сака.

„Добра ли е ќерка ти?“

Хилари кима. „Мислам дека малата измамничка само сакала да ескивира од математика“. Се кикоти и ја става тешката платинумска бразлетна на раката. „Ми го спаси животот. Џорџ ми ја даде за роденден пред само недела дена. Можеш ли да замислиш што ќе беше да требаше да му кажам дека сум ја изгубила? Ќе се разве...“

Нејзините образи се вцрвуваат и го врти погледот. Оведнаш ми текнува дека Хилари никогаш не беше нељубезна. На почетокот дури и ме засмеваше понекогаш.

„Како е Џорџ?“

„Зафатен, зафатен! Знаеш како е“.

Уште една мала пауза.

„Го имаш ли видено Ричард во скоро време?“ Се трудам да звучам ведро ама не ми успева. Мојот глад за информации за него е транспарентен.

„Ох, го гледам повремено“.

Чекам, но јасно е дека таа не сака да открие повеќе.

„Па! Не стигна да го пробаш фустанот. Сакаш?“

„Морам да одам. Ќе се вратам другпат, драга“. Но имам чувство дека нема да се врати. Она што го гледа пред себе - оштетеното копче на фустанот на Шанел стар две години, коса што плаче за професионално фенирање - е визија за која Хилари очајно се надева дека не е заразна.

Кратко ме гушка, а потоа тргнува да си замине. Но се врти уште еднаш. „Да бев јас...“ Нејзините веѓи се збрчкуваат, како да дебатира во себе за нешто. Донесува одлука. „Па, претпоставувам дека ќе сакав да знам да бев на твое место“.

Она што следи наликува на забрзан воз. „Ричард е свршен“. Нејзиниот глас како да плови кон мене од огромна далечина. „Жалам... само мислев дека можеби не си слушнала и ми се чинеше дека треба да...“

Татнежот во мојата глава ги придушува нејзините други зборови.

Кирам и правам неколку чекори наназад.

Ричард е свршен.

Маж ми планира да се ожени со неа.

Успевам да стигнам до гардеробата. Се потпирам на сидот и се лизгам надолу кон подот, тепихот ми ги гребе бедрата кога фустанот ми се крева нагоре. Потоа ја спуштам главата во рацете и липам.